

[Socialministeren.]

det denne sidste Tilføjelse, han beklager, idet han saa stiller Spørgsmaalet: Er det Socialministerens Mening, at man, naar det drejer sig om en arbejdsløs med en Hustru, der ikke er selverhvervende, der altsaa kun passer Hjemmet, skulde kunne yde Kommunehjælp efter den dobbelte Invalidere-
rente? Paa Forhaand — jeg vilde jo nok gerne have haft lidt mere Tid til at svare paa det Spørgsmaal end de 20 Minutter, der er gaaet, siden det ærede Medlem havde Ordet — men paa Forhaand tror jeg, at jeg vilde hævde, at man dør har Ret til at tage Hensyn til den dobbelte Invalidere-
rente, idet Hustruen intet bidrager, hun tjener jo ikke noget ved at passe Hjemmet, altsaa der er to Personers Trang, der i Virkeligheden skal afhjælpes. I al Almindelighed tror jeg altsaa i hvert Fald, at Henvi-
sningen til: „eventuelt, hvis paagældende er gift, et Ægtepar“ er rigtig.

Jeg kommer dernæst til det tredje Punkt i samme Cirkulære, som det ærede Medlem kritiserede. Det er Cirkulærets Afsnit II. A., næstsidste Stykke. Det ærede Medlem gentog ganske med Urette det Angreb, der i „Fyns Tidende“ og andre ledende Venstreblade har været rettet mod Fortolkningen af de omhandlede Bestemmelser. Det ærede Medlem sagde, at det var urigtigt at sige til Kommunerne, at man ikke kan indlægge Personer, der har udvist den og den Optræden, paa Arbejdsanstalt, medmindre der er gaaet de og de Ting i Forvejen. Men det staar der ikke, der staar, man skal ikke gøre det. Man kan, hvis man skønner, at Forholdene i øvrigt er saadanne, at det er rimeligt; men man skal ikke indlægge en Person paa Arbejdsanstalt, fordi han en enkelt Gang, maaske uden at tænke over Følgerne, har nægtet at tage anvist Arbejde paa de Betingelser, han i øvrigt er forpligtet til.

Det er altsaa netop overladt Kommunernes Skøn, naturligvis paa samme Maade, som alt det andet er overladt Kommunernes Skøn, at man kan klage over dette Skøns Ubillighed. Men det har slet ikke det Indhold, som det ærede Medlem sagde: at en saadan Person ikke kan indlægges paa Arbejdsanstalt. Det kan han godt, hvis hans Forhold har været saadanne, at man efter en rimelig Betragtning maa anse det for naturligt, men han skal ikke. Det fremgaar af, at § 306 forudsætter, at den paagældendes Adfærd er af en vis alvorligere Karakter, saaledes som anført i Cirkulæret, og et ministerielt Cirkulære begaar nu ikke noget Overgreb ved samtidig at give en

Vejledning for Kommunernes Administration; det er dets Opgave.

Det ærede Medlem kom derefter paa sin Tourné til Alimentationsbidragenes Administration og spurgte, om ikke Socialministeren var enig med ham i, at den Form for Administration, der var i Socialreformen, var uheldig, om ikke der burde være et nøjere Samarbejde mellem de sociale Udvalg og Politiet. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at fra 1888 til 1892 — saa vidt jeg erindrer, er det Aarstallene — havde vi den Regel, at Kommunerne indkrævede Alimentationsbidragene, hvilket man fandt var rimeligt, fordi de normalt havde Forbindelse med Alimentanterne og kendte deres Forhold nøjere. I 1892 gik man, da Kommunerne var utilfredse med denne Ordning — den kommunale Administration var paa det Tidspunkt ikke videre fremskreden, og det var for byrdefuldt for Kommunerne — over til at lade Politimestrene indkræve disse Bidrag, og dette har været den gældende Ordning lige fra dengang til nu, Socialreformen kom.

Jeg har altid været af den Opfattelse, at det var uheldigt, urimeligt og unaturligt, ogsaa til en vis Grad inhumant, over for Alimentanterne at lade Politiet indkræve Bidragene. Thi naar man kender Forholdene, som de har ligget omkring i Kommunerne, saa ved man, at praktisk taget var det paa de allerfleste af Politikontorerne 2den eller 3die Fuldmægtig, der administrerede disse Sager, og naar der kom Krav om at indkræve et Beløb, 120 Kr. eller 180 Kr. for et Halvaar, hos en Alimentant, saa blev han tilkaldt, og saa sagde man: Kan du betale 180 Kr.? Det kunde han praktisk talt aldrig, og saa knaldede man et Stempel paa Resolutionen og sendte ham af Sted, og man fik ingen Penge. Paa Frederiksberg, hvor jeg i en Aarrække har administreret disse Sager, bar vi os ad paa en helt anden Maade. Dør havde vi ikke Politiet, dør havde vi selve Kommunens Embedsmænd og Funktionærer til at gøre det, og vi fik 33 pCt. af Alimentationsbidragene ind, medens de mange andre Steder fik Nul. Og hvorfor? Fordi vi kaldte vedkommende Alimentant op og undersøgte hans Forhold, talte roligt med ham om, hvor meget han kunde betale, forlangte ikke et Beløb af 120 eller 180 Kr., som en almindelig Arbejder, endsige en arbejdsløs, jo aldeles ikke kan skaffe. Paa den Maade lykkedes det at faa en Mængde Bidrag ind. Man undgik, at vedkommende fik Fattighjælp, og det hele gled paa en ganske anden fornuftig og rolig Maade end tidligere, samtidig med at Bar-